

Balázs K. Attila

[ÉRCKÁD]

Érckád, tele fénnyel.
Súlyától reped már a simára
csiszolt cement, s a lefolyó
alatti csövek között valami verdes

és nyüszít. Neki-
nekicsapódik a szívet
kettészelő tejüvegnek. Fehér
izzással arca helyén egy

alak dereng át a párán. Hárman vagyunk
a zárt hullámverésben. Vízcseppek
örökölt remegése. Összeólmoz
a ránk csurgó idő.

[FÉRFIKOROM]

Férfikorom szétfröccsent
rókatetem – már sohasem
jut ki a bordák mögötti latyakból a tiszta,
krómozott üvöltés. Valaki

a repülőtér romjainál az arcomat
próbálja letépní magáról,
tébolya ideér, mellém ül, értetlenül figyel a párás,
túlérett délutánban.